

Energi är en nyckel i den andinska traditionen. Ordet kausay, levande energi, är inte bara ett ord utan ett begrepp som också omfattar ett sätt att se på världen, en världsbild. Här kan du läsa ett utdrag ur Irene Ahlbergs bok "Säga ja till livet".

Inkatraditionen – en värld av levande energi

Det finns inte något ont eller gott, bara tungt och lätt." Så lär den andinska traditionen.

I den andinska traditionen är allt levande energi. Vi lever i kausay pacha, världen av levande energi, och energi bara "är", den är varken god eller ond. Men den kan vara tung eller lätt, eller upplevas som sådan.

- Att snubbla in i detta sätt att se på verkligheten innebar en stor lättnad för mig, säger *Irene Ahlberg* som skrivit boken "Säga ja till livet - om att bejaka inkas andliga uppenbarelser".

- Jag har alltid funderat mycket, inte minst på vårt sätt att uppleva "verkligheten", våra sinnens begränsning, på vår förkärlek för att bedöma allt och hur relativa våra omdömen är. Men det är inte ofta jag mötts av förståelse från andra.

I den andinska traditionen inte bara tänker man så här, man lever det också. Precis som jag har gjort sedan lång, lång tid, men inte talat om så mycket. Skillnaden var att jag nu fick fler och andra perspektiv än jag hade förut, och att jag fick begreppen tung och lätt energi. Det förändrar onekligen ens världsbild. Ty vem har hört talas om att en resväska som är tung, för den sakens skull skulle vara ond?

ENERGI ÄR EN nyckel i den andinska traditionen. Ordet kausay, levande energi, är inte bara ett ord utan ett begrepp som också omfattar ett sätt att se på världen, en världsbild. Det talar om vad man anser världen vara och bestå av, och det förhållnings-sätt man har till den. Allt är energi och allt är levande, men inte nog med det - allt har sitt eget medvetande.

Att detta gäller djuren, människorna, träden, bergen,

stenarna, växterna, floderna och haven kanske inte är så överraskande. Men även hus, plattor, vägar, flygplan, bilar, pennor, papper, kaffemuggar och allt annat som vi i västerlandet vanligtvis betraktar som "tillverkade" eller "döda" ting har sin egen medvetna, levande energi. Allt som finns är också omgärdat och genomsyrat av en energibubbla, en poqpo. Och det är med alltings energier, och bubblor, som vi människor kommunicerar.

ATT HA ETT ÖPPET sinne, vara nyfiken, intresserad, icke-dömande och känna kärlek till sin medmänniska, oavsett vad denne har för religion, trosuppfattning, ras, kön, politisk övertygelse, sexuell läggning eller annat som kan vara olika hos oss människor, liksom att se det som förenar oss bortom dogmer, religiösa strukturer, "ismer" eller andra förutbestämda mallar och ramar, innebär ett stort steg för människan som individ och för mänskligheten som kollektiv.

Att se bortom rädslan, som vi bygger upp inför det som är obekant och okänt, bygger förenande och länkande broar i stället för avståndstagande och separerande murar, och det gör oss till bröder och systrar.

Den andinska traditionen omfattas av sju utvecklingsnivåer för mänskligheten, eller åtta, om man också inkluderar nivå noll som vi alla föds in i. Där är vi beroende av kollektivet och gör som majoriteten gör.

Inom den andinska traditionen, inkatraditionen, är denna förmåga att se "bortom", ett tecken på att man nått den utvecklingsnivå som kallas för den fjärde nivån, och den Hatun karpay jag kommit till Peru för att göra är just en initiation på denna nivå.

En initiation innebär en början på något nytt. Det är en ny öppning eller en inbjudan till något nytt, som i sin tur innebär fördjupade möjligheter. En ny port i livet som öppnas. Om man sagt ja till att utveckla sitt medvetande, till att, med Carl Gustav Jungs ord, individuera, är det många portar som öppnas i livet och innanför dem väntar mycket att upptäcka. Att välja denna väg innebär också att andra portar stängs, mot det som har varit och det som är avklarat och slut. Denna resa kommer att innebära både och.

JAG STÅR PÅ Plaza de Armas, Stora torget i Cuzco. Jag befinner mig på drygt 3 400 meters höjd över havet, och det är tidig morgon. Runt mig, och staden, tornar tolv massiva kraftfulla berg upp sig. De är enorma, liksom kraften som strömmar ut från dem. I Anderna betraktas bergen inte som en död stenmassa, här är de apus, bergsandar med besjälade personligheter.

Jag står här med mina vänner och medresenärer och väntar. Det är dags för det

Plaza del Armas

Plaza de Armas var under inkas tid en central plats. Det hyste ett altare varifrån så kallade seques strömmade ut i hela imperiet. Seques är linjer av levande energi som löper i jorden, eller mellan heliga platser. Det kan också vara band mellan människor och situationer. Dessa seques sågs som motorvägar för energin och man använde dem på olika sätt. Bland annat "transporterades" tung energi, hoocha, från hela riket till altaret på torget i Cuzco, där den transformerades.

"Världsbilden är att allt är energi, allt är levande och allt har sitt eget medvetande."

första steget i Hatun karpay phaña, den stora initiationen för högra sidan, den mystiska sidan av traditionen, som dessa apus, och min själ, kallat hit mig för att göra.

Rakt framför mig ligger Cuzcos katedral - Karpay ayni, byggd ovanpå det som en gång var Inka Wiraqochas ▶

Karpay ayni. Katedralen i Cuzco där den inledande ceremonin för Hatun karpay i Peru äger rum.

Utvecklingsnivå 1-4

På första nivån har man börjat upptäcka sig själv som individ, man tar ett steg från massan men man är inte självständig utan tar till ett föremål för att få hjälp att kanalisera sin personliga styrka. Man är fetischist, i den bemärkelsen att man tror att kraften ligger i föremålet och att man absolut behöver det. Man lägger så att säga sin kraft i föremålet, och om man förlorar det så förlorar man sin kraft. En fetisch behöver inte vara något materiellt, utan kan mycket väl vara en religion eller en politisk uppfattning, det som är avgörande är om man anser att den är nödvändig och att man är beroende av den. Många har pengar som sin fetisch.

Den andra nivån kallas för polyteistens nivå. Det gamla Egypten och antikens romerska och grekiska riken är exempel på detta. Man har många gudar som symboliserar samma saker, och man kan vara osams om vilka som är de bästa, sanna och rätta.

Tredje utvecklingsnivån kallas för monoteistens nivå, och det är där majoriteten av jordens befolkning finns i dag. Hos dessa människor och samhällen är det en gud som gäller, men det ska vara den gud som man själv tror på, inte någon annans.

Detsamma gäller för politiska uppfattningar och liknande. Man lägger fortfarande kraften utanför sig själv, rädsla för andra och för dem som inte tänker och tycker som man själv dominerar attityderna, och man ser dem som sina konkurrenter och fiender.

På fjärde nivån har man arbetat så mycket med sig själv att man har förändrat detta. Denna mystikers nivå ser att Gud är i allting och kan hedra det på olika sätt. Mystikern ser alla – oavsett religions-tillhörighet, politisk uppfattning eller andra skillnader – som sina bröder och systrar, han eller hon har en personlig relation till Gud och lägger kraften inom sig. En person på fjärde nivån kan också karaktäriseras som en psykologiskt och spirituellt vuxen.

palats, en av nyckelplatserna för inkas. Det är till katedralen vi strax ska gå, för att delta i den katolska mässan, och ta nattvard om vi vill. Vi ska samtidigt använda våra ”inkaverktyg”, det vill säga på olika sätt arbeta med den levande energin, smälta samman dem med den katolska mässan och energimässigt koppla upp oss på de ikoner som symboliserar det spirituella. Vi ska helt enkelt praktisera ”fjärde nivån” och se bortom religioner och trosuppfattningar och ta direktkontakt med den spirituella energin.

Enkelt att tänka men svårare att göra, säger ett ord-språk, och inte sällan är en konkret handling av detta slaget en utmaning, även om man är öppen i tanken och sinnet. Det är inte enbart människor som tillhör en viss religion som kan vara skeptiska eller avståndstagande mot ”fritänkare”. Religioner och dogmer – och då inte minst katolicismen – är också många gånger röda skycken för spirituellt intresserade fritänkande människor, och de starka religiösa symbolerna kan upplevas som ett hinder i stället för en möjlighet.

Ett två och en halv meter högt krucifix med en svart

Kristus hänger ovanför silveraltaret rakt framför mig. Denna starka kristna symbol kallas också för ”jordbävningarnas herre” och ses som en beskyddare av Cuzcotrakten.

Jag har besökt katolska kyrkor tidigare, men aldrig deltagit i en katolsk mäs-sa förut. Det är vackert, informellt och intimt. Sån-ger sjungs på spanska och quechua, det språk som inka-folket använde och som än i dag talas av miljontals av den andinska befolkningen.

MÄNNISKOR KOMMER OCH går som det passar dem. Jag sluter ögonen, stillar mig, öppnar min poqpo, min bubbla, och tar in det heliga rum-

mig och jag känner hur det breder ut sig och tårarna börjar rinna även nerför mina kinder.

Känslan av tacksamhet sköljer igenom mig och jag inser varför jag är här, och varför intentionen och drivkraften att ta mig hit varit så stark och så stor. Jag har gjort många förändringar under livets gång, fattat radikala beslut, släppt taget och tagit många steg ut i det okända. Men den här gången är det ändå annorlunda. ”Nu är det allvar”, hör jag en röst säga inom mig. Du, och livet, kommer att förändras efter det här hör jag, och jag undrar vad det egentligen innebär. Det väntar en personlig

”Känslan av tacksamhet sköljer igenom mig och jag inser varför jag är här.”

met. Så öppnar jag bubblan i toppen och drar ner och fyller den med lätt, förfinad energi, sami. Jag känner hur den, och jag, fylls och jag flyttar mitt fokus till den svarte Kristus maskulina energi.

Så öppnar sig min sonqo, ögat som är beläget vid hjärtat, helt av sig själv. En känsla av enorm kärlek överrump-lar mig, och den börjar flöda in och ut genom hjärtat. Det känns som om kraft, frid, sol och värme pulserar och strömmar in i mig och genom mig. Tiden försvinner. Mina ”vanliga” ögon ser i en märklig vinkel och i ena ögonvrån ser jag en av mina vänner i gruppen. Hans tårar rinner. Ett stort, men mjukt, allvar sänker sig plötsligt över

pachakuti, en tid då världen vänds upp och ner och trans-formeras. Det är första, men inte sista, gången under den här resan som jag får denna känsla. ☺

Text ur boken ”Såga ja till livet – om att bejaka inkas andliga uppenbarelser” av Irene Ahlberg
Redigering Åsa Östlund
Bild ColourBox, Wikipedia
Foto på Karpay ayni Irene Ahlberg

Mer energi

”Såga ja till livet”, Irene Ahlberg.
Energica Förlag, 2008.
www.inkaspirit.com
www.inka-online.com
www.tawantin.com

☺ Vad tycker du om det du läst? Dela med dig: dela@energivagen.com